

A MEDVE ÉS A MÉHEK

örtént egyszer, hogy a medve, miközben az erdőt járta, ráéhezt egy kis csemegére. Keresgélt, szimatolgatott, mígnem egyszer egy odvas fában mézet talált.

– Ez ám a jó falat! – örvendezett, s be is dugta mancsát a szűk résen.

Ám ahogy azt kihúzta, hogy lenyalja róla az édes nektárt, látja ám, hogy nem csak méz tapadt rá, hanem csomó zümmögő kis méhecske. A kis állatok rögtön a mackóra támadtak. Csípték, szúrták, ahol tudták. A medvének sem kellett több, szedte a lábát, ahogyan csak bírta, legalább az irhája megmeneküljön, ha már nem ehet az áhított csemegéből.

Nemsokára sikerült is leráznia a méhcsapatot. Egy friss vizű tóhoz ért, gondolta, megmártózik benne. A hűs víz enyhítette a csípések fájdalmát. Miután jól kiűszkálta magát, kimászott a partra, a bokrok mögé cammogott és leheveredett az illatos fűben. A melegtől vagy a fáradtságtól, de a nagy barna jószág nemsokára el is szundított.

Míg ő aludt, a közelben lázas munka folyt. Egy csapat méhecske, akik addig a medvét üldözték, édes nektárú virágokat talált a tóparton.

Rögtön el is kezdték a gyűjtögetést, s páran

visszaszálltak az odúhoz, hogy egy újabb rajt indítsanak útra ehhez az ígéretes mézlelőhelyhez. Meg is érkezett az utánpótlás.

Pár óra leforgása alatt elegendő mézet gyűjtöttek be a szorgalmas állatok. El is határozták, hogy mára abahagyják a munkát. Ekkor hirtelen olyan nagy forgószél támadt, hogy az utolsó pár méhecske, aki még sérénykedett, a selymes virágszirmokon megcsúszott és belepottyant a tóba. Az egyiknek sikerült még felszállni, de kettőnek olyan vizes lett a szárnya, hogy képtelenek voltak repülni velük. Az, amelyik megúsza, segítségért indult. A felmentő sereg azonban akármilyen közel repült a víz tükréhez, nem tudták kihúzni bajba jutott társaikat.

Közben a medve kezdett ébredezni, s egyre erősebb zümmögésre lett figyelmes. Ismerős volt a zaj, mindig rosszat jelentett neki, hisz nem egyszer szurkálták össze a kis állatok. Sajgó orra és mancsa is ezt jutatta eszébe. De hogy a zaj egyre csak erősödött, kíváncsian kilesett a bokor mögül, hogy mi történik. Észre is vette, hogy a tó fölött rengeteg méh nyüzsög. Először nem tudta elképzelni, mit is kereshetnek ott, de nemsokára meglátta a bajba jutott társaikat is a vízben, akikben már alig volt élet.

Egyik állat sem érdekli meg, hogy így pusztuljon el!
– morfondírozott magában a medve.

Feltápászkodott hát és a tóhoz vette az irányt. A fuldoklók fölött keringő méhek észrevették a medvét, s gondolták, most lesz alkalma a mackónak bosszút állni a csipésekért, hisz társaik már védekezni sem tudnak. Látták, mint közelít azokhoz a medve, de nem mertek támadást indítani, nehogy még jobban ártsanak nekik.

De ami ezután következett, az teljesen meglepte őket. A mackó a még mindig sajtó mancsával kiemelte a vízből a kis állatokat, s óvatosan kivitte őket a partra. Ott egy napos farönkre tette őket, hogy megszáradjanak a szárnyaik.

Nemsokára fel is éledtek a kis állatok, s pár perc múlva már vidáman repdestek a maci körül.

A méhecskék, hogy kifejezzék, mennyire hálásak az életükért, elvezették őt egy nagy darab lépes mézhez, amelyből aztán kedvére csemegézhetett.

Megérdemelte jutalmát a jószívű mackó, mert a rosszért jóval fizetett.

A RAVASZ RÓKA

It az erdőben egy róka, aki nagyon szerette a nyúlhúst. Amikor már a környéken lévő összes tapsifülest megfogdosta, új táplálékforrás után kellett néznie. Pockokon, madarakon tengődött, s már nagyon ki volt éhezve

egy jó lakomára.

Egyszer, amikor a szokásos portyájára indult, a tisztáson meglátott egy csapat őzet.

– Ó, milyen jó falat lenne! Ha egyet sikerülne közülük elkapnom, egy hétig lakmározhatnék belőle! – s a ravaszdinak összefutott a nyál a szájában.

Azonban tudta, egymaga nem járhat sikerrel. Így elhatározta, hogy megkeresi a farkast, hátha rááll a dologra. Azonban sehogyan sem fűlött hozzá a foga, hogy a húson osztozzon valakivel, ezért cselt eszelt ki, hogy az ordast megtévessze. Komájának odúja közelében a földre vetette magát és nagy jajgatásba kezdett. Ki is

ment az ordas, hogy lássa, mi történt, s hát látja, hogy a róka ott fekszik a földön, nem messze tőle, és iszonyatosan vonít.

– Mi a baj, barátom? – kérdezte szelíden a farkas. – Tudok segíteni?

– Ne is kérdezd, földi! – üvöltötte a róka. – Azt hiszem, az utolsókat rúgom!

– Hát mi történt? Hogy sérültél meg ennyire?

– A vaddisznó jött nekem, az bánt el így velem! Pedig épp a sarkában voltam egy nagy őznek, már majdnem ott éreztem a fogaim között. De az a fránya disznó az utolsó pillanatban előtört egy közeli bokorból és felnyársalt az agyaraival. Alig bírtam idáig is elvergődni. Már érzem, nem húzom sokáig! – panaszkodott tovább. – Csak azt a finom ebédnek valót sajnálom, hogy ott kellett hagynom! Olyan könnyű zsákmánynak ígérkezett!

– Ne aggódj, róka koma! Biztosan helyre jössz! – mondta hízelegve a farkas. – Áruld el, hol történt? Hátha meg tudnám torolni az esetet! – folytatta tovább az ordas meg- megnyalva a száját, mert a közelgő őzpecsenyére gondolt.

A róka elárulta a helyet, de figyelmeztette a komáját, hogy legyen nagyon óvatos, nehogy úgy járjon, mint ő.

– Ne aggódj, róka koma! Vigyázok én magamra! – s